

Nečetla zprávy a snažila se nesledovat televizi. Chtěla zůstat s Urim přikrytá mléčným povlakem.

Ale jedno ještě věděla – není vhodná doba, aby člověk nechal doma ženu a dítě o samotě s arabským dělníkem, který má v ruce kladivo.

Když na talířek položila poslední sušenku, vykoul dělník z balkónu a zeptal se, jestli by si mohl odskočit. „Ano,“ odpověděla. „Jistě.“ Kyblík se špachtlí postavil na zábradlí. Ona se stáhla do kuchyně, třesoucí se rukou si vybrala pozlacenou kávovou kapsli na další kávu, kterou se rozhodla mu nabídnout. Ze záchodu zaslechla trapný zvuk. Nemočí, pochopila, on u ní doma vykonává velkou potřebu. Pohlédla na čisticí přípravky pod dřezem. Hned jak odejde, vrhne se na ně. Bílé rukavice, savo s citrusovou vůní – nemohla se dočkat, až bude moct z toalety vydrhnout všechny stopy jeho přítomnosti, jeho pach, obtisk zadku na prkénku. Včera dala na záchod nové levandulové mýdlo, a když bílou kostku rozbalovala, myslela na Uriho kůži ve chvíli, kdy ho po koupání rozbalí z ručníku. Včera dala na záchod taky skleněnou lahvičku s vanilkovou tyčinkou. A bílý ručník, který koupili, když byli naposledy v Ikee. Kávovar pravidelně vrčel a přehlušil tak zvuky, ozývající se ze záchodu. Malý skleněný šálek se naplnil espressem. Naomi rychle vložila další kapsli, aby se přístroj nevypínal, hlavně aby jej neslyšela. Vítané chrčení kávovaru jí zaplnilo uši, ztratila se v něm a až po delší době si uvědomila, že Uri na balkóně pláče.

Pospíšila si k němu. V její nepřítomnosti vylezl na bugenvileu a vyklonil se přes zábradlí. Zamrazilo ji, když si pomyslela, co se mu mohlo stát. Kyblík se štukem spadl na podlahu balkónu. Na dlaždicích se udělala bílá louže a zmáčela plačícím dítěti kalhoty. Fialové květy zasáhl další déšť bílých kapiček.

„Uri! Ne!“

Vzpouzel se a plakal, červenou pusou měl otevřenou dokořán a tekly mu z ní sliny. Slyšela jen jeho křik, když si najednou uvědomila, že slyší ještě křik někoho jiného. Přitiskla k sobě rozčileného chlapce ještě pevněji a pohlédla přes zábradlí.

Pod domem ležel muž, roztažený na břiše, u hlavy měl rudou skvrnu. Opodál se srocovali kolemjdoucí. Nějaká stará žena křičela: „Zavolejte pohotovost!“

Naomi sáhla po telefonu na kuchyňské lince. Přes zábradlí byly dál slyšet hlasy – nakřáplý hlas souseda z bytu pod nimi – **Někdo mu hodil na hlavu kladivo!** Hlas babičky z protější budovy – **V pátém patře jsou arabský dělníci!** Neznámý hlas, který křičel – **Zavolejte policii, je to teroristickéj útok!**

Zůstala stát bez hnutí. V jedné ruce držela telefon, ve druhé vzpouzejícího se Uriho. Po chvíli ho položila na zem. Chytil se jí za nohu, pořád ještě kňoural, a ona si k němu klekla, mechanickým pohybem ho hladila po zádičkách, dokud se neuklidnil. Z toalety se ozvalo spláchnutí. Otevřely se dveře a dělník vyšel ven, vypnul hučící větrák a nepatrně se červenal studem, že ho slyšela.

Naomi si stoupla ke dřezu, zády k němu, a třesoucíma se rukama myla nádobí. Věděla jsi, že Uri pořád něco shazuje, věděla jsi, že na balkóně leží kladivo. A přesto jsi ho ho nehlídala. To je hrubá nedbalost, Naomi, nebo, soudě podle červené skvrny kolem hlavy toho muže dole, usmrčení z nedbalosti. Tři roky natvrdo. Dvě oplatky.

„Je tu káva a sušenky,“ řekla, aniž by se otočila, slyšela arabského řemeslníka, jak jí děkuje, a cítila, že na okamžik zaváhal, nemá přece ještě hotový štuk na balustrádě, ale když mu paní domu podruhé nabízí sušenky, nechce ji urazit.